

En ung, bleg Fyr, der stod med Hænderne i Bukse-lommerne, sagde:

»Det er vist igen en af de logerendes Frøkeners fra Kompagnistræde, der har villet drone sig. Men Vandet er hende for koldt idag.«

I det samme skubbedes baade han og Betjenten voldelig tilside af en svær Mand, der havde kastet Frakke, Vest og Sko, og nu ved Hjælp af det Reb, der var skaffet tilveje, lod sig fire ned langs Kanal-muren, indtil han naaede Vandet. Det var Mads Vestrup. Den Tanke, at det stakkels Menneske derude skulde dø for hans Øjne midt i sine Synder og blive Djævelens Bytte, havde han ikke kunnet udholde. Rædslen derfor havde grebet ham som et Raseri, en Bersærkerang.

Man saae ham forsvinde i Mørket dernede.

Uhyggen og Spændingen gjorde Folk tavse. Kvindens Skrig var igen bleven kvalte. Men man hørte Manden raabe.

»Hold Dem oppe! Der kommer Hjælp!«

Nu lød der ogsaa Aareslag.

»Baaden er her!« sagde Folk lettet.

Der havde efterhaanden samlet sig et stort Opløb. I alle Husene helt ned til Højbro hang Folk ud af Vinduerne som ved en Ildebrand. Redningskorpset var bleven alarmeret. Ogsaa Læge var der sendt